

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

NESUTRAMDOMIEJI BROLIAI
VORINERIAI

VIRGINIA HEATH

*Netikėta
meilės istorija*

svajonių knygos

Knygute.lt

Virginia Heath

NETIKĖTA MEILĖS ISTORIJA

Keturių knygų serija
***„Nesutramdomieji
broliai Vorineriai“***

Pirma knyga

Versta iš: Virginia Heath, A Warriner to Protect Her,
© Virginia Heath, 2016

is leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© periodimages.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1066-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

1813 m. gruodžio 1 d. Liko vienas mėnuo, trys dienos ir maždaug aštuoniolika valandų...

Plona virvelė skausmingai įsirėžė į riešus, bet Letė nekreipė į ją dėmesio, susitelkė į svarbesnius dalykus. Vos pastebimai pramerkė vieną akį ir žvilgtelėjo pro blakstienas. Garbana žila Beinbridžo grafo galva, nusvirusi į šoną, kariatai riedant švelniai siūbavo – akys užmerktos, lūpos atsipalaidavusios. Supratus, kad jis pagaliau užsnūdo, akimirkai palengvėjo. Per pastarąją valandą Letė pirmą kartą surizikavo visiškai atsimerkti, atsargiai pakelti galvą nuo sėdynės ir pažvelgti pro siaurą lango ruoželį, vis dar matomą tarp tamsių užuolaidų, slepiančių ją nuo pasaulio.

Lauke buvo tamsu nors į akį durk.

Geras ženklas.

Tai reiškė, kad jie atokioje kaimo vietovėje, mylios nuo bet kokios gyvybės; tai, kad nesimatė net žvaigždžių, leido numanyti, jog ši Didžiojo Šiaurės kelio dalis apsodinta ūksmingais medžiais. Be to, pigi Beinbridžo karieta skriejo greitokai, o tai irgi reiškė, kad jie toli nuo kitos užėigos ar kaimelio. Kol kas vežikas kiekvieną kartą, kai priartėdavo prie civilizaci-

jos, sumažindavo greitį ir garsiai pabelsdavo į stogą. Tada grafas Letę stipriai suimdavo, gumbuotais pirštais tvirtai užspausdavo užkimštą jos burną ir grėsmingai prikišdavo prie gerklės peiliuką. Ir taip kaskart, kai važiuodavo pro kaimelį ar sustodavo greitai pasikeisti arklių.

Beinbridžo grafui snaudžiant tas pats peiliukas gulėjo jam ant kelių, laisvai laikomas tarp pirštų. Dėl viso pikto. Neatrodė protinga mėginti jį iš jo atimti, juk pagrindinis Letės tikslas – pabėgti. Kai paskutinį kartą pamėgino pasipriešinti, Beinbridžas trenkė jai per skruostą su tokia jėga, kad jo antspaudų žiedas prakirto jai lūpą. Dabar aplink kamšalą lūpa buvo skausmingai sutinusi. Norėdama apsisaugoti Letė apsimetė nuo smūgio netekusi sąmonės ir nuo tada nekrustelėjo nė raumenėlis. Jeigu daugiau ji nieko nelaimėjo, bent jau gavo laiko pagalvoti.

Kiek galėdama ramiau ji pakėlė galvą nuo sėdynės, tiesiai atsisėdo ir tyliai pamažu pasislinko prie durų. Jeigu pasiektų rankeną, galėtų išsiristi ant kelio. Paskui, jeigu išgyventų, net nenutuokė, ką reikėtų daryti. Planas ne kažin koks, bet važiuoti į Gretna Griną ji neturėjo jokio noro ir verčiau būtų mirusi nei ište-

kėjusi už Beinbridžo, taigi vis geriau nei nieko.

Grafas ėmė knarkti, bet netolygiai, nes miegojo sėdomis. Toks knarkimas žmogų paprastai tik pažadina. Nebuvo galima švaistyti laiko. Letė ištiesė surištas rankas, karštligiškai metėsi prie durų rankenos ir, per stebuklą karietai lengvai kryptelėjus į tą pusę, ją sučiupo. Ji trenkėsi į duris ir pasuko rankeną. Durys atsilapojo ištempdamos ją iš paskos. Letė nuskriejo į šalikelę.

Prieš atsitrenkdama į žemę mergina instinktyviai susisuko į kamuoliuką, kad apsaugotų galvą ir galūnes. Smūgis vis tiek buvo nežmoniška skausmingas, išmušė iš plaučių visą orą. Jai verčiantis aštrūs akmenukai smigo į odą; purvinas vanduo šliūkštelėjo į nosį ir veržėsi pro užmerktus akių vokus negailestingai jas geldamas. Vaizdas susiliejo, bet iš karietos, pavažiavusios gerokai į priekį, pasigirdo riksmas, o tada staiga stabdomi sucypė ratai.

Letė pakilo ant kelių, privertė savo sumuštą, nubrozdintą kūną judintis, praktiškai ištempė save į tylią medžių tamsumą, o paskui pasileido bėgte. Apie kryptį negalvojo. Svarbiausia buvo nutolti nuo kelio, į kurią pusę – nesvarbu. Ji nekreipė dėmesio į tai, kad susiraizgiusios šakos, rodos, tiesiasi į ją ir kimba už drabužių,

jai buvo nesvarbu, kad kuo giliau bėgo į mišką, tuo tamsesnis ir baugesnis jis atrodė. Niekas Letės negąsdino taip, kaip tikimybė būti pagautai to baisaus žmogaus.

Tolumoje vis dar girdėjosi pikti vyrų balsai, bet su kiekvienu jardų jie tilo. Letė nesustodama beatodairiškai brovėsi tolyn tol, kol plaučiai ėmė degti, raumenys suglebo ir daugiau bėgti ji nebegalėjo.

Džekas turėjo keliauti tiesiai namo, bet iš partitės žinojo, kad neverta vaidinti protingo po laiko. Tai tik priversdavo apgailestauti, o Džekas Vorineris ir taip daug ko gailėjosi. Na ir kas, jei dabar jis permerktas iki siūlo galo ir sušalęs iki kaulų smegenų? Užėjoje buvo šilta, elis geras, o kompanija bent kartą draugiška. Jis planavo išgerti tik vieną bokalą. Tik nuplauti nuo gerklės kelio dulkes, pasimėgauti keliomis akimirkomis be visų atsakomybių, kurios jį smaugė dar nenukeliavus paskutinių trijų mylių iki namų. Bet vienas bokalas virto trimis, o trys – šešiais. Paskui smuklininkas ištraukė viskio, kažkas paėmė smuiką, ir Džekas nė nespėjęs apsižiūrėti jau garsiai dainavo kartu su kitais svečiais, trypė kojomis, plojo rankomis ir elgėsi kaip jaunuolis, kurio pečių

neslegia jokie sunkumai.

Dabar už silpnumo akimirką teko sumokėti. Liūtis net kaip gruodžio mėnesį buvo įspūdinga. Jei ne vėjas, vanduo būtų kritęs sunkiais vertikaliais šuorais. Tačiau tarsi tyčia norėdamas prisidėti prie Džeko kančios kovojant su alkoholio padauginimu, šiaurės rytų vėjas lietaus lašus plakė vos ne horizontaliai. Tiesiai į veidą.

Ačiū Dievui, kad liko tik pusė mylios. Greitai bus viduje. Saugus namuose, kur pusryčiams, pietums ir vakarienei valgė pinigus. Savo didinguose, prašmatniuose rūmuose, priklausančiuose pagal svarbų titulą ir sveriančius kaklą kaip sunki girgždanti girnapusė. Toje vietoje visos viltys ir svajonės buvo sutriuškintamos pakaustyto atsakomybės bato, o Džekas kasmet vis giliau klimpo į skolas. Vien apie tai pagalvojus suėmė nuovargis ir truputį supykino.

Galbūt tai tik viskis ir elis. Džekas rankove nusišluostė šlaputėlį veidą ir vos neiškrito iš balno, kai žirgas staiga pasistojo pietu. Jis tvirčiau suėmė vadeles tvardydamas gyvulį ir tada ją pamatė. Tarp medžių beveik kaip vaiduoklis išniro moteris. Jos oda blyškioje mėnėsienoje buvo šmėkliškai pilka, į jį stebeilijan-

čios akys didelės kaip lėkštutės. Tada mergina puolė bėgti, nors ją varžė šlapi sijonai ir ji smarkiai šlubčiojo.

Užtruko kelias sekundes, kol alkoholio apniauktas protas suvokė, ką dar matė. Bjaurų kamšalą burnoje. Surištas rankas. Gryną išgąstį.

Ji klupinėjo priešais siauru išvažinėtu takeliu, vedančiu į jo namus, tarsi gelbėtų gyvybę. Galiausiai Džekas atsitokėjo ir lengvai nuginė žirgą jai iš paskos.

– Panele! Palaukite! Nedarysiu jums nieko blogo, – šūktelėjo jis, bet jo žodžius nunešė vėjas.

Prisigretinęs prie jos, Džekas žemai pasilenkė balne ir čiupo ją už rankos. Mergina apsisuko mėgindama išsilaisvinti iš jo gniaužtų, priešindamasi kaip į kampą užspeista lapė.

– Nedarysiu jums nieko blogo!

Iš to, kaip ji muistėsi, matėsi, kad pervargusi. Rėkdamas jos nenuramins.

– Leiskite jums padėti, – tarė tyliai ir jį išgirdusi ji sumirkčiojo. Norėdamas įrodyti, kad sako tiesą, paleido jos žastą ir iškėlė pirštinėtas rankas tarsi pasiduodamas. Jauna moteris automatiškai atšoko, bet jis susilaikė jos nesu-

stabdęs, ir pasielgė teisingai. Ji sudvejojo. Ap-
sisuko. Jos didelės akys įsmigo į jo akis, ir ji
tiesiog valandėlę stebeilijo, tarsį jų gelmėje
mėgintų įžvelgti, ar gali pasitikėti šiuo vyru.
Tada, tarsį netekusi visų jėgų ir ryžto, suglebo.

Džekas spėjo sučiupti ją už rankos pačiu lai-
ku, kol nesusmuko, ir sutelkęs visas jėgas už-
traukė jos nejudrų kūną ant balno. Jis pasodino
merginą sau priešais; jos drėgna oda buvo le-
dinė. Įdomu, kiek laiko ji praleido lauke, žie-
mos stichijoje. Jo glėbyje atrodė tokia švelni,
tokia graži.

Džekas pamėgino ištraukti kamšalą, bet jis
nepasidavė. Sulyta medžiaga tik dar tvirčiau
susimazgė. Kad ir kas jį užrišo, užveržė taip
stipriai, kad negalėjai nė pajudinti. Iš arti įžiū-
rėjo sumušimą ant veido. Lūpa prakirsta ir su-
tinusi. Vadinasi, ją ne tik surišo, bet ir sumušė,
o tai, kad rado ją akiai svirduliuojančią tuščiu
taku po vidurnakčio, apsivilkusią tik apdrasky-
tą berankovę šilkinę suknią, reiškė, jog jai
kažkaip pavyko pabėgti. Ir tik tada jis staiga
suprato, kad grobikai gali jos ieškoti. Kad ir
kas surišo ir mušė šią gležną merginą, tas
žmogus neklausys proto balso. Jeigu ji pabėgo,
jis, žinoma, padarys viską, kad ją susigrąžintų.
Kad ir kas ji tokia, reikia jai padėti.

Džekas negalvodamas paragino žirgą risčia viena ranka tvirtai laikydamas vadeles, o kita glausdamas prie savęs sąmonės netekusią nepažįstamąją. Jis nejuto nei geliančio vėjo, nei čaižančio lietaus. Jam rūpėjo tik saugiai pargabenti ją namo. Kad ir kaip Markhamo dvarui reikia naujo stogo, nerimastingieji Džeko protėviai turėjo proto apsupti jį dvidešimties pėdų siena ir įtaisyti sunkius vartus. Džekas nujautė, kad pirmą kartą per pastaruosius du šimtus metų Vorineriams gali jų prireikti.

2

Liko vienas mėnuo, trys dienos ir maždaug šešiolika valandų...

Džekas suglebusį merginos kūną įnešė į koridorių ir iš visų plaučių pašaukė brolius. Pratę šokti vos išgirdę jo balsą, jie vienas po kito išėjo į laiptų aikštelę. Pirmas pasirodė Džo, trečiasis brolis, tik ketveriais metais už jį jaunesnis, kurį ir norėjo pamatyti kuo greičiau. Jam užteko mesti į moterį vieną žvilgsnį, ir jame iškart nubudo gydytojas.

– Atsinešiu instrumentus, – tarė ir vėl dingo.

Tada pasirodė jaunėlis Džeikobas, kuris laiptų aikštelėje prasilenkė su Džo. Tamsūs plau-

kai pasišiaušę, jis trynė apsimiegojusias akis. Jam iš paskos šlubčiojo Džeimis, antrasis po Džeko. Vos tik pamatę Džeko naštą, abu šoko padėti.

– Kas per velnias?

Džeikobas nulipęs laiptais sustojo išsižiojęs, paskui nusekė Džeką į salę aukštomis lubomis, kuri dabar buvo paversta svetaine. Kol Džeimis įėjo į kambarį, Džekas jau buvo spėjęs paguldyti moterį ant sofos. Brolis prieš traumą buvo puikus karys ir labai greitai įvertino situaciją.

– Kur ją radai?

– Išdygo viduryje kelio, bet tada dar buvo sąmoninga.

Džekui buvo neramu, kad ji neatsigavo per pastarąsias dvidešimt minučių. Blausioje lempos šviesoje jos oda po sudžiūvusiu purvu buvo blyškiai pilka, o tai nežadėjo nieko gero.

– Ar bent nutuoki, kas jai tai padarė? – paklausė Džeimis.

Džekas papurtė galvą.

– Bet lauke vis dar siautėja audra. Net jeigu už manęs būtų buvusi visa armija, nemanau, kad būčiau ją girdėjęs. Pasirūpink, kad visos durys būtų uždarytos!

Džeimis į Džeko nurodymą sureagavo akimirkiniu.

– Paimk iš miegamojo mano kardą ir pistoletus. Pasiimk ką nors ir sau. Eisime prie vartų, – tarė jaunesnysis brolis atsisukęs į Džeikobą.

Kol Džo grįžo su savo medicininiiais instrumentais, kiti du broliai jau buvo dingę. Nepaisant to, kad nebuvo pinigų šiomet vėl siųsti jo į universitetą, jis toliau mokėsi veltui vildamasis vieną dieną tapti gydytoju. Džo to norėjo nuo vaikystės. To, ko jis nežinojo apie žmogaus kūną, nežinojo ir niekas kitas. Jis stebėjo, kaip Džekas atsargiai nuplovė kamšalą ir virvę nepažįstamajai nuo riešų, kaip patraukė pančius į šalį, o tada priklaupė jos apžiūrėti.

– Džekai, ji ledinė! Turime ją sušildyti, – Džo iš savo krepšio išsitraukė žirkles ir ėmė kirpti moters drabužius iš apačios į viršų.

– Ką darai?! – sušuko Džekas, nes kažkodėl nurengti vargšę merginą atrodė nederama.

– Turiu ištraukti ją iš šitų šlapių skudurų, Džekai, ir nušluostyti. Kitaip jos nesusildysime. Hipotermija gali būti mirtina. Atnešk antklodžių.

Bent kartą Džekas padarė ko prašomas. Visuose kituose reikaluose jaunėlis brolis jam

nusileisdavo, bet šioje situacijoje buvo aišku, kad Džo nepažįstamajai padės geriau nei kas kitas. Be to, Džekas mažai ką išmanė apie mediciną, nė nenutuokė, ką reiškė hipo-nesvarbikas, ir atrodė nederama spoksoti, kaip brolis išrengia nepažįstamąją. Džo nešvaistė laiko veltui ir, kol grįžo Džekas, jau buvo įpusėjęs apžiūrą. Pacientės juosmuo supratingai uždengtas švarku.

- Nemanau, kad jai lūžo koks kaulas, nors, kol neatsibudo, daugiau išsiaiškinti bus sunku. Visur mėlynės ir įdrėskimai, matai?

Džekas padavė broliui krūvą antklodžių ir pažvelgė į plikas vargšelės rankas ir kulkšnis. Brolis sakė tiesą. Blyški oda buvo nusėda bjauriomis žaizdomis ir įbrėžimais.

- Tik pažiūrėk į šitą mėlynę, - Džo parodė į kairę merginos ranką. - Jeigu reikėtų spėti, sakyčiau, kad sunkiai nuo kažko krito ir nusiėjo ant šono. Sprendžiant iš spalvos ir dydžio, stebuklas, kad nuo smūgio nesusilaužė rankos ir raktikaulio. Kai kurios žaizdos gana gilios. Praskelta lūpa irgi baisi. Riešai iki žaizdų nutrinti virvės - šitos žaizdos bjaurios tuo, kad į jas linkusi įsimesti infekcija. Matyt, buvo surišta valandų valandas. Turiu kruopščiai jas išvalyti....